

Jeg skal så gøre opmærksom på, hvad måske nogle har glemt, at CD faktisk var det eneste ikkeregeringsparti, der stemte for såvel udlændingeloven som integrationsloven i fjor forår. Vi gjorde det ikke uden tvivl, ikke uden bæven, men vi gjorde det for at opnå fred og ro og konstruktiv handling på disse områder, og så tog vi altså også nogle ting med, som vi var frygtsomme over for. Men vi har i hvert fald rakt vor hånd til samarbejde og til debat, og vigtigere end det: Praksis for det konstruktive forløb, som både ministrene og jeg selv i min indledning tidligere i morges har talt for.

Jeg skal i dette indlæg beskæftige mig med især den del af forespørgslen, der drejer sig om integrationslovgivningen og Udlændingestyrelsens administration heraf, og så vil CD's ordfører i rækken, fru Susanne Clemensen, senere beskæftige sig med spørgsmålet om aktiviteter i skolen og adgang til arbejdsmarkedet.

Det er klart, at i alle disse tusindvis af sager må der hele tiden udøves et skøn. Der er ingen paragraffer, der kan udformes således, at de tager hensyn til det pulveriserende livs mangfoldighed. Derfor kan man ikke i sager af denne personlige art – husk på det drejer sig om mennesker, der kommer enkeltvis eller familievist, som kommer fra mange forskellige lande, i mange forskellige aldre, med mange forskellige kulturbaggrunde og uddannelser – sådan lave én lov, som er umisforståelig, og hvor skøn kan undgås. Derfor skal der altså udøves skøn hele tiden og ofte.

Op min erfaring med at følge med i disse sager viser mig, at der næsten aldrig er tale om præcedens. Det er uendelig sjældent, at to sager er fuldstændig ens, og derfor afviser vi, når embedsmænd alt for ofte henviser til præcedensvirkninger, for det er der i virkeligheden ikke tale om ret beset.

Det er klart, at ministeren himself ikke kan gå ind i alle disse skøn. Umuligt. Så skulle han være et tusindben med tusind arme tillige, hvis han skulle foretage alle de skøn og sætte sig ind i enhver eneste sag.

Men det er og forbliver regeringens og altså ministerens ansvar, og det er derfor denne ministers pligt til enhver tid at udsende så klare signaler, at skønnene foretages på en måde, som var hensigten, da lovene blev vedtaget.

Lovene kan i sig selv anvendes til en rimelig, menneskelig, sober, anstændig behandling af de mennesker, det drejer sig om. Men signalet bør, hr. minister, ikke være restriktivt og indskræn-

kende, men bør være hensynsfuldt og udvidende. Jeg er enig med ministeren i, at der ikke må ske misbrug, men det er jo altså mennesker, det drejer sig om, det er ikke gods. Det må være sådan, som vi har det i retsplejen: Hellere lade 10 skyldige gå fri end at dømme én uskyldig. På samme måde må man her udøve sit skøn sådan, at der ikke misregeres, men at der ikke er én berettiget, som afvises af frygt for, at nogen uberettiget skal få lov til at være her.

Den danske befolkning er ikke racister. Den lider af en vis fremmedfrygt, men den danske befolkning er ikke så ringe, som visse – også her i salen – vil gøre den til, og som mange i pressen vil gøre den til. Når enkelttilfælde kommer frem gennem pressen og på anden måde, viser det sig jo altid, at opinionen siger, at disse mennesker skal vi tage os af. Vi kan ikke være bekendt at sende dem væk til en ukendt skæbne.

Det koster noget – ja, det gør det. Men ulandsbistanden koster også noget, og må jeg ikke erindre om, at i de samme 25 år, hvor vi har modtaget relativt langt flere udlændinge og flygtninge end tidligere og har givet en større del af vort bruttonationalprodukt i ulandsbistand, er vi jo ikke blevet fattigere. Vi er faktisk blevet mere velstående, de fleste danskere har fået det bedre i den samme periode. Det vil altså sige, at vi har kunnet overkomme selv at få det bedre, samtidig med at vi bar os anstændigt og næstekærligt ad over for alle andre.

Det er klart, at vi ikke kan redde eller hjælpe alle fattige eller sultne eller hjemløse i denne verden. Det er klart, at det kan vi ikke. Men må jeg slutte med at citere mit gamle motto – det er et gammelt ordsprog fra »Fædrenes Ordsprog«, og det lyder sådan: »Det påhviler ikke dig at udføre hele værket . . .« – tro ikke, at du er Messias, der kan overkomme det hele – . . . dog har du heller ikke ret til at unddrage dig for din del deraf.«

Hvis ethvert land og enhver borger og enhver familie tager sin del, vil den totale opgave også blive løst.

Dorte Bennedsen (S):

Udlændingsespørgsmål optager mange i det danske samfund, og derfor er det også godt, at Folketinget med mellemrum får en debat om udlændingelovgivning og om integration.

Som det før har været nævnt, har vi en række opgaver og problemer, som skal løses. Det gælder udlændinges integration i samfundet, det